

V pismu cesarskem stoje te besede:
Anže zanaprej ne bo pasel več črede;
opat maj mu streže, on zanj naj skrbi
do ure, ko srečen v Bogu zaspi.

JERNEJ LEVIČNIK

Prijateljem

Ime in sreča moja znana,
prijat'ljji moji, vam je, menim;
sedim tu v hribih Korotana
in tiho zdihvam med jelenim.

Sem želel dragi domačiji
množiti čast, dajati hvalo;
sem upal prvi beračiji
stanú odločen biti kmalo.

Srce mi gorko v prsih trka,
moj duh spoznanju se daruje,
oko lepote rožic srka,
uho se k petju obrazuje.

Drugač' so moje pota bile,
namení v prah so se vrnili;
kar prsi gorko so voščile,
bogovi niso dovolili.

Te boljega moža lastnosti,
veste, so me iz Krajne 'zgnale:
Od nekđaj rade so grenkosti
blagejih duš se napijále.

Ime s'cer že je oznan'valo,
da lepih sonc ne bodem gledal,
levično se je prikazalo
mi znam'nje, bom povedal.

Ter se ne čudim v svoj' samoti,
da daleč sem od vas, Ljubljanci;
mor'bit' viharjev sem togoti
manj prost ko vi, moj' dragi znanci!

Kranjskim mladeničem

Vi prednikov neumrjočih vnuki,
ki čast so bili dobrim, hudim strah,
katerih žlahtni še žive nauki,
das' trupla davno že pokriva mah!
pomislite, da le mladosti léta
so tistim delom čas, priložnost sveta,
ki srečne, imenitne vas storé;
mladost je dan, kmal' mine in — gorjé!

Da rajnki bili so stebri deželi
in vere luči, lepih dnevov zor;
da slast pobegniti je mogla vseli,
ki ljudstvo pokončna in kraljev dvor,
to dedov zgodnje bil je sad modrosti,
pomlad življenja ni b'la njim k norosti.
Neumni vsi, k' ta čas v nemâr pusté;
mladost je dan, kmal' mine in — gorjé!